

РЕШЕНИЕ

№ 1682

гр. София, 17.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 24.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **12156** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.197, ал.2-3 ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], район „П.“,[жк], [жилищен адрес] срещу Решение № ПИ-403 от 23.11.2020 г., издадено от директора на Териториална дирекция (ТД) на Националната агенция по приходите (НАП) [населено място], с което е оставена без уважение жалбата му вх.№ 53-03-3080/10.11.2020 г. срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки (ПНОМ) № 10-53-00-690 от 29.10.2020 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП С..

Излагат се съображения за незаконосъобразност на решението и потвърденото с него ПНОМ поради противоречие с процесуалния и материален закон. Жалбоподателят счита, че в процесното ПНОМ липсват мотиви относно релевантното обстоятелство, че без налагане на обезпечителните мерки ще се затрудни събирането на предполагаемото публично задължение. Поддържа, че наложеният заповор върху парични средства, определени за възстановяване с АПВ, сериозно възпрепятства и затруднява търговската му дейност. Твърди, че обезпечителните мерки не могат да бъдат насочени към парични средства, които не са в негова фактическа власт, а подлежат на възстановяване от държавния бюджет, с което се препятства законосъобразното приключване на процедурата по чл.128-130 ДОПК. Счита, че наложената му обезпечителна мярка не е сред уредените в чл.198 ДОПК. Претендира се отмяна на решението и потвърденото с него ПНОМ, както и присъждане на разноски.

Ответникът - директор на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите - С., чрез процесуалния си представител юкр.Б., счита жалбата за неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

С оспореното ПНОМ № 10-53-00-690 от 29.10.2020 г., издадено от Б. И. - старши публичен изпълнител при ТД на НАП С., на основание чл.200 и чл.204 ДОПК, вр. чл.195, ал.1-3 ДОПК, е наложен запор върху парични средства в размер на 2 590 055.54 лв., собственост на [фирма], установени с АПВ № П-22220620051772-004-001 от 15.04.2020 г., преведени на 23.04.2020 г. по сметка за временно съхранявани чужди средства от обезпечения на ТД на НАП С. в ТБ [фирма].

В мотивите на постановлението е посочено, че ще се затрудни събирането на установено и изискуемо публично вземане по изпълнително дело (ИД) №[ЕИК]/2020 г. в размер на 4 055382.79 лв., в т.ч. 2 647 200 лв. главница и 1 408 182.79 лв. лихви за забава.

По повод на обжалване по административен ред, ПНОМ № 10-53-00-690 от 29.10.2020 г. е потвърдено с оспореното Решение № ПИ-403 от 23.11.2020 г. на директора на ТД на НАП С.. В него е посочено, че постановлението е издадено във връзка с установени и изискуеми задължения на дружеството по РА № Р-22220620001893-091-001 от 18.08.2020 г. Решаващият орган е приел, че ПНОМ е издадено от компетентен орган, в установената форма и при доказаност на обезпечителна нужда при липса на данни, че длъжникът ще изпълни задължението си с разполагаемото си имущество към датата на изпълнението. В тази връзка е съобразил особено големия размер на задължението и липсата на данни, че длъжникът притежава свободни от тежести активи, които да обезпечат задълженията по РА № Р-22220620001893-091-001 от 18.08.2020 г. Не е възприел доводите на лицето за недопустимост на обезпечителната мярка – запор върху суми, установени за възстановяване в АПВ, тъй като те се явявали свободен от тежести, наличен актив и били преведени по специална сметка на ТД на НАП С. за временно съхранение на чужди средства.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима, като подадена в срока по чл. 197, ал. 2 ДОПК и от надлежна страна. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган – директорът на Териториалната дирекция на НАП – С., а ПНОМ – от компетентния орган по чл.167 ДОПК, вр. чл.8, ал.1, т.1 ДОПК.

Неоснователно жалбоподателят поддържа, че административният акт е немотивиран. Съдебната практика е константна, вкл. след Тълкувателно решение № 16/1975 г. на ОСГК на ВС, че липсата на мотиви към първоначалния административен акт не съставлява съществено нарушение на закона в случаите, при които по-горният административен орган е потвърдил акта, като е изложил съображения, позволяващи да се провери законосъобразността му при обжалването му по съдебен ред. В конкретния случай, горестоящият орган е конкретизирал в оспореното Решение № ПИ-403 от 23.11.2020 г., че изискуемите публични задължения на [фирма], ЕИК[ЕИК], са установени с РА № Р-22220620001893-091-001 от 18.08.2020 г., което изпълнява изискванията за мотивираност на акта.

Представените от жалбоподателя доказателства за отмяна по съдебен ред на предходния РА № Р-22002217005382-091-001 от 21.03.2018 г. са неотнормими към новоустановените задължения по чл.177 ЗДДС. След отмяната на РА от 21.03.2018 г. е постановен АПВ № П-22220620051772-004-001 от 15.04.2020 г., поправен с Решение № П-22220620071011-134-001 от 22.04.2020 г., според който на жалбоподателя следва да се възстанови парична сума в размер на 2 590 055.54 лв. – предмет на спорния запов.

След постановяване на АПВ от 22.04.2020 г. е издаден РА № Р-22220620001893-091-001 от 18.08.2020 г., във връзка с изпълнението на който е наложена спорната обезпечителна мярка. Разпоредбите на чл.127, ал.2 и чл.209, ал.2, т.1 ДОПК уреждат предварителното изпълнение на РА, независимо от неговото обжалване. Ето защо, представените от жалбоподателя доказателства за съдебно оспорване на РА № Р-22220620001893-091-001 от 18.08.2020 г. са неотнормими към извода за наличие на установени и изискуеми публични вземания, които подлежат на обезпечение по смисъла на чл.195, ал.1 ДОПК.

Издаването на нов индивидуален административен акт се явява ново обстоятелство, поради което не е налице основание за нищожност на ПНОМ по смисъла на чл.177, ал.2 АПК, вр. пар.2 от ДР на ДОПК, предвид постановено между същите страни на идентично основание предходно Решение № 4088 от 22.07.2020 г. по адм.д. № 4495/2020 г. на АССГ.

Съдът, в решаващия си състав, споделя мотивите на директора на ТД на НАП С., че вземането на жалбоподателя към бюджета по АПВ № П-22220620051772-004-001 от 15.04.2020 г. се явява свободен от тежести, наличен актив, към който може да се насочи принудителното изпълнение на РА № Р-22220620001893-091-001 от 18.08.2020 г., респ. да бъде предмет на обезпечение. Приемането на противното би означавало да се препятства принудителното изпълнение като се възстановят средства от държавния бюджет в полза на длъжник с установени и изискуеми публични задължения по смисъла на чл.195, ал.1 ДОПК.

На съда е служебно известно, чрез проверка в информационната система на АССГ, че жалбоподателят препятства възстановяването на средствата от държавния бюджет по АПВ № П-22220620051772-004-001 от 15.04.2020 г. като представя не лична банкова сметка, свободна от тежести, а такава на трето лице – Разпореждане № 7732 от 12.10.2020 г. по адм.д.№ 8131/2020 г. на АССГ, 3-ти състав. Подобно поведение категорично сочи на злоупотреба с право, респ. на действия на длъжника, с които се препятства принудителното изпълнение.

По аргумент на чл.213, ал.1 ДОПК принудителното изпълнение може да се насочи върху цялото имущество на длъжника, с изключение на изрично посочените в нормата вещи и суми. По силата на чл.215, ал.1, т.2 ДОПК принудителното изпълнение може да се насочи към вземания на длъжника. Идентична обезпечителна мярка е уредена в чл.198, ал.1, т.2, предл.2 ДОПК – запов върху вземане на длъжника. Съгласно чл.195, ал.2 ДОПК обезпечението се налага с цел събиране на публичното задължение, т.е. то пряко обслужва принудителното изпълнение. След като целта е да се съберат установените и изискуеми публични вземания, то даденото от жалбоподателя тълкуване на нормата на чл.198, ал.1, т.3 ДОПК, че обезпечителна мярка може да бъде единствено заповърт върху сметки на длъжника, е стеснително и не отговаря на целта на института на принудителното изпълнение, за осъществяване на който се налага обезпечение. Още повече, при документирани действия на

длъжника за осуетяване на изпълнението.

Спорните парични средства, представляващи вземане на жалбоподателя към бюджета, са преведени на 23.04.2020 г. по сметка на ТД на НАП С. в ТБ [фирма] за временно съхраняване на чужди средства от обезпечения. С това съдът приема, че са изпълнени изискванията на чл.202, ал.2 и чл.215, ал.2, вр. чл.204 ДОПК, поради което възражението на жалбоподателя за недопустимост на посочения вид обезпечителна мярка е изцяло неоснователно.

С посочения РА от 18.08.2020 г. са установени задължения по чл.177 ЗДДС в размер на 2 647 200 лв. главница и 1 355 234.55 лв. лихви за забава, или общо в размер на 4 002 434.55 лв., което правилно е дало основание за решаващия орган да приеме, че размерът на публичните задължения на лицето е особено голям. Същевременно, проверките в публичните регистри и регистрите на НАП са установили, че дружеството не притежава свободни от тежести активи. Напротив, установени са вписвания на шест броя действащи запори върху дружествени дялове на [фирма] и вписани договори за особени залози върху сметки на дружеството. Наличието на категорични данни, че размерът на имуществото на длъжника е по-малък от размера на предполагаемите публични вземания, неминуемо обосновава обезпечителната нужда. Без наличието на данни за друго имущество, върху което би могло да се наложи обезпечение и доколкото размерът на установените в хода на ревизионното производство задължения е голям, единственият начин за обезпечаване на тяхното събиране, е този чрез наложения вече запор по спорното ПНОМ № 10-53-00-690 от 29.10.2020 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП С..

Установяването на обезпечителна нужда изисква съпоставка между имущественото състояние на длъжника и размера на неговите публични задължения. Ако при нея се установи, че длъжникът не разполага със свободно от тежести имущество, то е налице обезпечителната нужда, поради което доводите на жалбоподателя за липса на мотиви в тази насока са неоснователни. Обезпечението не е насочено върху имущество на длъжника, което е на негово разположение и държане, поради което доводите му за значително затруднение на търговската му дейност чрез избраната обезпечителна мярка, също са неоснователни.

Жалбоподателят не е предложил замяна на обезпечение с друго равностойно обезпечение, нито с пари, неотменяема и безусловна банкова гаранция или държавни ценни книжа, по смисъла на чл.199, ал.1 и ал.2 ДОПК, вр. чл.208, ал.3 ДОПК. Съгласно чл.195, ал.7 ДОПК обезпеченията трябва да съответстват на вземанията на държавата, което изискване в случая е спазено. Не се установява съществена несъразмерност на наложените обезпечителни мерки с размера на публичното вземане по смисъла на чл.208, ал.1 ДОПК като основание за отмяна на мярката.

Въз основа на изложеното съдът приема, че оспорените актове са издадени от компетентни органи по приходите, в установената форма, без допуснати съществени процесуални нарушения, при правилно приложение на закона и в съответствие с неговата цел. Дължимо е отхвърляне на оспорването.

При този изход на спора е основателно искането на ответника за присъждане на възнаграждение за юрисконсулт. Производството по чл. 197, ал. 2 - 4 от ДОПК е особено производство, различно от производството по обжалване на ревизионните актове, поради което специалната разпоредба на чл. 161, ал. 1, изр. 3 от ДОПК е неприложима, а възнаграждението за юрисконсулт е дължимо на основание субсидиарното приложение на чл. 78, ал. 8 във вр. с, ал. 3 от ГПК и следва да бъде

определено по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ във вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ /в т. см. Решение № 1921/13.02.2018 г. на ВАС по адм. д. № 13662/2017 г., I о. и Определение № 3544/20.03.2018 г. на ВАС по адм. д. № 3319/2018 г., I о./ Според последната разпоредба по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 100 до 200 лева. С оглед фактическата и правна сложност на делото съдът намира, че в случая дължимото възнаграждение за юрисконсулт следва да бъде определено в размер на 100 лева. Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение, 69-и състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], район „П.“,[жк], [жилищен адрес] срещу Решение № ПИ-403 от 23.11.2020 г., издадено от директора на Териториална дирекция (ТД) на Националната агенция по приходите (НАП) [населено място], с което е оставена без уважение жалбата му вх.№ 53-03-3080/10.11.2020 г. срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки (ПНОМ) № 10-53-00-690 от 29.10.2020 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП С..

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], район „П.“,[жк], [жилищен адрес] да заплати на Национална агенция по приходите – ТД на НАП С., разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: